

Jamboree

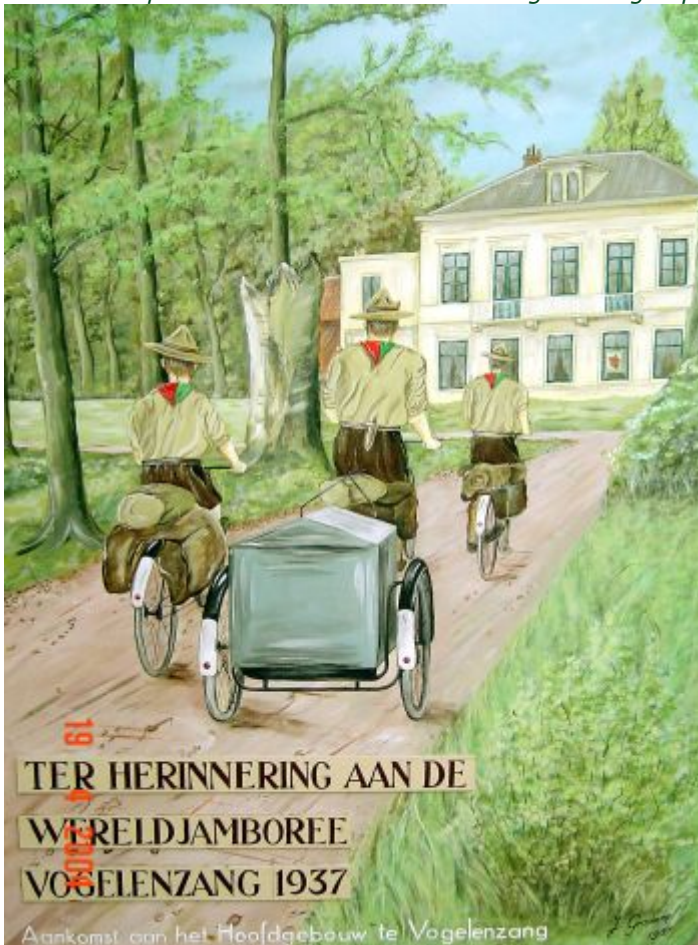
Hierin leest u de bijdrage van de wereld Jamboree uit 1937 door de heer Groskamp
Wereld Jamboree 1937 in Vogelenzang

Herinnering aan de 70 jaar geleden gehouden Wereld Jamboree hier bij ons mooie dorp waarbij 28000 padvindders uit 40 landen van 31 Juli t/m 9 Augustus in 1937 hier bij ons te gast waren.

De VPRO heeft in haar uitzendingen in de serie Plaats van Herinnering aandacht besteed aan deze grandioze happening: <http://geschiedenis.vpro.nl/plaats/35695631/>

Het is dus wel heel lang geleden maar voor degene onder u in het bijzonder oud verkenners en welpen, nieuwe dorpsgenoten en degene die de scouting een warm hart toedragen en toch wel graag willen weten op welke locaties dit allemaal heeft plaatsgevonden, heb ik getracht met foto's van door mij gemaakte schilderijen en bijbehorende teksten dit weer te geven.

Co Groskamp - Oud verkenners van de St Augustinusgroep.

Zes weken voor de opening moest er dus heel veel gebeuren om deze grote aantallen padvindders tegenwoordig verkenners of scouts genoemd te kunnen huisvesten op dit hele grote terrein. Hier ziet u een aantal voortrekkers op weg naar hun kampement wat gelegen was op het terrein bij de huidige boshut in de duinen 't Panneland van de heer Ad Mense.

Bijna alle padvinders en een groot aantal bezoekers kwamen aan op het kleine station Vogelenzang – Bennebroek wat daarvoor uitgebreid moest worden met grotere perrons. Na aankomst op het station ging iedereen door de mooie grote toegangspoort via de Bekslaan te voet richting dorp Vogelenzang naar het kampterrein.

Aangekomen bij de kruising Vogelenzangseweg ziet u links van de kleine Bekslaan de plaats waar een parkeerterrein en daarnaast het marktplein en het theater zich bevond. Aan de overkant van de kleine Bekslaan waren tribunes gebouwd om demonstraties te geven en ook daar vond de openingsceremonie plaats door koningin Wilhelmina en Chief Lord Baden Powell.

Hier in het begin van de Tweede Doodweg op de hoek van de Margrietenlaan en de Zilkerduinweg, keek men uit op het zuidelijk deel van het kampterrein naar de subkampen 1 en 2 en op subkamp 3 hadden Utrechtse verkenneren een heuse domtoren gesjord die dienst heeft gedaan als uitkijkpost.

Tegenover de Bartenbrug was een parkeerterrein.

Nu echter kijkt men uit over een groot bollenveld met in volle bloeistaande hyacinthen.

Hier onder gaan we verder de Tweede Doodweg op in noordelijke richting langs de huidige camping Vogelenzang.

Waar nu dit paardje rustig in de wei staat zijn toen duizenden bezoekers en deelnemers over de Tweede Doodweg gewandeld in de richting van „Huize Teylingerbosch ´ ´ Geheel rechts bij het hekje in het land was toen het marktterrein, het theater en achter de bomen van de kleine Bekslaan het demonstratieterrein reeds eerder vermeld.

Nogmaals aandacht voor de Tweede Doodweg maar nu in zuidelijke richting want deze weg liep in zijn gehele lengte dwars door het gebied heen waar ook de subkampen 4 -5- en 6 zich bevonden.

Op subkamp 4 hadden de Indonesische verkenneren een geheel uit bamboe opgetrokken grote demonstratietent gebouwd.

U ziet hier een gedeelte van „Huize Teylingerbosch ´ ´ wat als hoofdkwartier was ingericht met daarnaast een lagere bebouwing waar aan de achterzijde een groot altaar was geplaatst om de in grote getale katholieke verkenneren de

gelegenheid te geven om de H. Mis bij te wonen.

Daar achter ziet u het „Huis te Vogelenzang“ waar verder op in het bos een hospitaaltent was neergezet waar nog wel eens gebruik van gemaakt werd. Ook hier vlakbij was een speciaal kampje ingericht voor de Chief Scout Lord Baden Powell en nog een dameskamp.

Precies in het midden van het uitgestrekt terrein stond geografisch gezien de boerderij langs het kerkepad, tegenwoordig bewoond door de heer van Schaik tussen de kamperende padvinders uit vele landen. Over de sloten werden grote houten bruggen gelegd in totaal 47 stuks om het terrein beter toegankelijk te maken.

Hier op de kruising kleine Bekslaan – Tweede Doodweg en Vogelenzangse Duinweg ging men in de avond op weg richting Panneland langs het voortrekkerskamp om deel te nemen en te kijken naar een groot kampvuur wat gehouden werd in het duingebied van de Amsterdamse Waterleidingduinen. Op het weiland rechts naast de weg was het demonstratie terrein.

Deze kampvuren werden druk bezocht omdat een kampvuur voor een padvinder altijd een bijzonder hoogtepunt is geweest en altijd in zijn gedachten zal blijven.

Helemaal onderaan vindt u een platte grond van het gehele Jamboreeterrein.

Bij dit veld met pioenrozen achter Cafe Rusthoek staat een duinwoning al vele generaties lang bewoond door de familie Rolvers, maar helaas enige tijd geleden afgebrand. Links in de verte naast de woning achter de bomenrij waren voor veel Vogelenzangers de bekende „de duintjes” gelegen. Deze omgeving was het meest noordelijke deel van het terrein en daar bevonden zich de subkampen 6 - 7 en 8 waar Zwitsers – Belgen- Amerikanen – Noren Japanners - Siamezen zelfs Mexicanen hun tenten hadden opgeslagen..

Al deze jongens hebben het waarschijnlijk nooit geweten dat ze zo vlakbij een bijzonder monument verbleven want deze boerderij werd gebouwd in het jaar 1671 en is dus meer dan 350 jaar oud en nu bekend als „Hoeve s 'Gravenweg' ”

Bij velen is waarschijnlijk niet bekend dat er nog een subkamp 10 bestond aan de overkant van de Vogelenzangseweg op het Landgoed Woestduin. In dit kamp dat nogal ver weg lag van het grote kamp hebben zo ongeveer 4000 uitsluitend nederlandse padvinders hier de Jamboree meegemaakt en als hoogtepunt het bezoek van de Chief Scout Lord Baden Powell.

Tot slot een afbeelding van de in 1861 gebouwde R.K.Kerk wat voor velen misschien de enige herkenning nog is wat

er hier in het jaar 1937 heeft afgespeeld te weten een grote verbroedering tussen 28000 jonge mensen van over de hele wereld die hier samen waren gekomen om vreedzaam met elkaar een groot feest te vieren.

En dan te bedenken dat velen van hun slechts enige jaren later elkaar te vuur en te zwaard zouden bestrijden in een waanzinnige oorlog. Dit is toch voor een weldenkend mens niet te begrijpen...

Mijn herinnering aan de gehouden Wereldjamboree in Vogelenzang, die plaats vond van 31 Juli t/m 9 Augustus 1937

Als geboren en getogen Vogelenzanger (1925) heb ik in mijn jeugd twee grote gebeurtenissen hier ter plaatse meegemaakt die mijn hele leven lang, tot op de dag van vandaag, op mij altijd een bijzondere grote indruk hebben gemaakt. De eerste gaat terug naar de Meidagen van 1945 toen hier de voedseldroppings plaats vonden op het toenmalige Jamboreeterrein.

Het zal mij niet verwonderen als er niet een paar jonge Engelse of Amerikaanse piloten hier vanuit hun Lancasters en B-17 bommenwerpers hun voedselpakketten uitwierpen op het terrein waar zij als jong padvinder hun tenten hadden opgeslagen.

Voor de tweede grote gebeurtenis ga ik terug naar 1937. Hier in Vogelenzang wordt de St. Augustinstroep opgericht onder de bezielende leiding van Hopman Piet Freriks, ook woonachtig hier ter plaatse. Wat was dat voor een jongen van 12 jaar een geweldige tijd om met het spel van verkennen mee te mogen doen. Het was een streven om bepaalde insignes te halen en ik bracht het zelfs tot patrouilleleider. Dit werd dan aangegeven door twee witte strepen op de linkerborstzak.

Helaas was het voor ons niet mogelijk om deel te nemen aan de Jamboree. De reden daarvan weet ik niet precies, maar dat was waarschijnlijk een financiële kwestie. Voor de meeste ouders konden de kosten om deel te nemen niet meer worden opgebracht, vergeet niet dat we midden in de zogenaamde crisisjaren zaten.

Toch ging ik met mijn vader naar de Scoutshop aan de Schouwtjeslaan in Haarlem om een complete padvindersoutfit aan te schaffen. Hij moest daar wel 15 gulden voor betalen. Dat lijkt wel heel erg goedkoop maar als je weet dat toendertijd het weekinkomen van een doorsnee arbeider ongeveer hetzelfde bedrag omvatte, kan ik nu begrijpen dat het voor mijn vader een ware rib uit het lijf moet zijn geweest.

Officieel geen deelnemer dus, maar toch samen met mijn ouders en verder op eigen gelegenheid vele uren doorgebracht op het terrein. Het dorp lag geïsoleerd van het terrein, maar dat was voor ons nog wel eens te omzeilen. Je keek je ogen uit naar al die padvinders uit zoveel vreemde landen. Als een flits gaat het door mij heen: de Polen met hun lange groene caps en bijpassende pet. Zij marcheerden als soldaten en vreemd was ook het tenue van de Syriërs. Zij hadden als hoed niet de vier gleuven zoals de meesten, maar een soort van brandweerhelm. En natuurlijk niet te vergeten de Schotten met hun gekleurde geruite rokken met bijbehorende doedelzak.

Bij mijn omzwervingen kwam ik terecht op de voor de oude Vogelenzangers bekende "de Duintjes", waar Belgen, Noren, Siamezen, Mexicanen en broederlijk naast elkaar Amerikanen en Japanners hun tenten hadden opgeslagen. Het is ongelooflijk dat deze jongens slechts enkele jaren later elkaar te vuur en te zwaard zouden bestrijden in een waanzinnige oorlog. Dit is voor een weldenkend mens niet te begrijpen.

Ik zie nog de Amerikanen, als ze hun potje hadden gekookt, eten vanaf papieren borden. Dat waren wij thuis niet gewend.

Ook nog even op het marktterrein geweest en gefascineerd gekeken naar de mooie totempalen die door Nederlandse verkenners waren gemaakt en ook nog een ijsje aangeschaft. Schrik niet, dat kostte 5 cent!

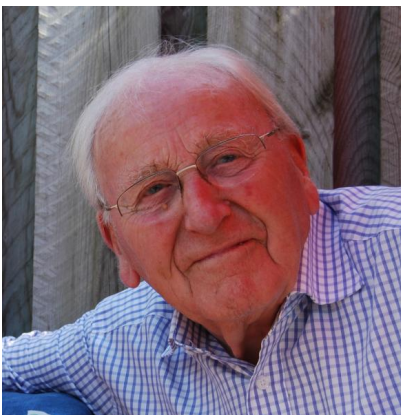
Met mijn vader op stap kwamen wij langs het kamp van de padvinders uit Letland. Hij sprak voor mij in een vreemde taal met deze jongens: Het Esperanto. Hij had deze internationale taal, uitgevonden door Ir. Zamenhoff, in zijn jonge jaren geleerd. Jammer dat het gebruik van deze taal in verval is geraakt.

Ik ben met mijn moeder op bezoek geweest bij de padvinders van Nederlands-Indië, want toen bestond Indonesië nog niet. Deze jongens hadden een prachtige grote tent gebouwd geheel van bamboe opgetrokken, waarin ze van alles lieten zien van hun land.

Al deze momenten kwamen weer bij mij boven. De herinnering aan het bijwonen van het grote kampvuur in de duinen van de Amsterdamse Waterleiding is mij het meest bijgebleven. Het is op mijn netvlies gegrift. Nog klinkt altijd het doordringende geluid van de Schotten met hun doedelzakmuziek in mijn oren en ruik ik de geur van het vuur en zie nog voor me de spetters van het verbrande hout en de grote rookwolk die langzaam verdween in de donkere nacht.

Zo is er ook een einde gekomen aan mijn verhaal en ik hoop dat dit verhaal voor velen prettige herinneringen oproept.

Co Groskamp. Oud verkenners van de St. Augustinusgroep uit Vogelenzang.

"ome" Co Groskamp is helaas overleden op 30 november 2010.